

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 17	1. September 1913	62. Aargang

„Mormon"-Kirkens Finansvæsen.

Hvad Tienden bruges til.

Af Kirkens præsiderende Biskop, Charles W. Nibley.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har indrettet et finansielt System, der i sig selv er noget enestaaende. Kirkens Indtægter bestaa af et frivilligt Offer (en Tiendedel af hvert Medlems Indtægter), ved Hjælp af hvilket alle Kirkens Virksomheder vedligeholdes. Dette System er af guddommelig Oprindelse; det blev efterlevet af Guds Folk i gamle Dage og er aabenbaret i vor Tid ved Profeten Joseph Smith.

Profeten adspurgte Herren angaaende denne Lov i Juli 1838, medens Kirken endnu var i sin Barndom. Det Svar, de Hellige modtoge, var, at Herren forlangte en Tiendedel af alle deres aarlige Indtægter, og at denne Lov skulde bestaa evindelig. Aabenbaringen findes i det 119. Kapitel af Pagtens Bog. Visse Velsignelser ere lovede til dem, som adlyde denne Lov, og til dem, som ikke adlyde den, siger Herren: „Om mit Folk ikke iagttager denne Lov og holder den hellig og formedelst denne Lov helliggjør Zions Land for mig, saa at mine Skikke og mine Rette maa holdes derpaa, at det kan være saare helligt, ser, sandelig siger jeg eder, det skal ikke være et Zions Land for eder."

Overalt i Kirkens organiserede Stave bliver Tienden indsamlet af Biskopperne. En Biskop er som en Fader for den Menighed, over hvilken han præsiderer, og har Omsorg for Medlemmernes aandelige og timelige Velfærd. Med sine to Raadgivere besøger han dem alle, spørger til deres

Befindende, arbejder med dem, opmuntrer dem til at leve deres Religion, hjælper nye Medlemmer, som flytte ind i Wardet, at finde Beskjæftigelse, besøger de Syge, sørger for de Fattige, præsiderer over alle Kirkemøder, modtager Tiende osv.

Tienden bringes til Biskopperne enten i Form af kontante Penge eller i Produkter. Hø, Sæd, Smør, Æg, Kreaturer og en Del af, hvad som helst Befolkningen ellers producerer, bliver givet til Kirken. Dersom der er Fattige, sørger Biskoppen for, at de blive hjulpne ved Hjælp af dette Tiendefond. Wardets Bygninger og Forsamlingshuse vedligeholdes ligeledes ved Tienden.

Ved hvert Aars Slutning er der, hvad vi kalde en „Tiende-Opgjørelse", ved hvilken Lejlighed Wardets Medlemmer kunne mødes med deres Biskopper og gjennemgaa Regnskaberne sammen med dem og overbevise sig om, at deres Indbetalinger i Aarets Løb ere blevne rigtigt indskrevne. Biskoppen udfærdiger derefter sin aarlige Rapport, der bliver overgivet til og revideret af Stavens Præsidentskab. Denne „Revisions-Komite" besøger hvert Ward, undersøger Bøgerne, gjennemgaar Tienderegnskabets Indtægter og Udgifter og paaser, at alle Udbetalinger ere skete paa passende Maade. Lad det siges som en Anerkjendelse af de over 700 Mænd, der beklæde Stillingen som Biskopper, og som modtage og føre Regnskab over de Helliges Tiende, at Underbalance er meget, meget sjælden.

Biskoppen modtager ingen Løn for den Gjerning, han udfører; dog tilstaas der ham et ringe Vederlag for det ikke ubetydelige Arbejde, der er forbundet med Modtagelsen og Udbetalingen af Tienden og de nødvendige Regnskabers Udførelse. Der findes ikke noget Gagesystem i Kirken. De, som anvende hele deres Tid i Kirkens Tjeneste, maa nødvendigvis forsynes med tilstrækkelige Midler til at leve af, men det forventes, at Menneskene med Glæde ville arbejde for Herren uden Løn og uden Betaling. Det uegennyttige Arbejde, som en Ward-Biskop og hans Raadgivere udføre, og de Ofre, de bringe for Andre, ere et godt Bevis paa, hvor stor Tro disse Mænd have.

Efter at Wardernes Biskopper have modtaget Tienden, og efter at alle Wardets og Stavens Udgifter ere fradragne, sendes den til den præsiderende Biskops Kontor, hvor der bliver taget Bestemmelse om dens Anvendelse under Kirkens første Præsidentskabs og den præsiderende Biskops Ledelse. Her indsamles Tienden kun for atter at spredes vidt omkring; thi Kirken har mange Foretagender at underholde. Templer og andre Kirkebygninger blive opførte og vedligeholdte, herunder indbefattet et moderne Hospital; Kirkeskoler holdes gaaende; Kolonister i forskjellige Dele af Landet blive understøttede, og de Fattige forsørges. Det vilde i Virkeligheden være vanskeligt i denne korte Artikel at nævne alle de forskjellige Ting og Foretagender, hvortil Kirkens Midler blive anvendte.

Opdragelsen og Undervisningen af de Sidste-Dages Helliges Børn er Kirkens første og vigtigste Opgave. Den største Udgiftspost paa Kirkens Tienderegnskab er Vedligeholdelsen af Kirkeskolerne. For Tiden er der 31 Kirkeskoler, som under almindelige Forhold have et Elevantal af 8000. Endog i det fjerne New-Zealand, Samoa og Hawaii, hvor der findes et stort Antal indfødte Medlemmer af vor Tro, er der oprettet Landbrugsskoler for at lære de Indfødte at skaffe sig Livets Ophold ved at dyrke Jorden.

Missionsarbejdet og Missionerne i fremmede Lande modtage ligeledes meget betydelige Understøttelser fra Tiendefondet. Forsamlingsbygninger blive opførte, og alle Missionærernes Hjemrejse fra deres Missionsmarker betales, hvilket beløber sig til mange Tusinde Dollars, eftersom henved et Tusinde Ældster vende hjem hvert Aar.

Lige siden Kirken blev organiseret, har den haft Opmærksomheden henvendt paa de indfødte Indianerstammer, eller „Lamaniterne". I Zions organiserede Stave er der for Tiden flere Kolonier af disse Folk, der modtage Understøttelse fra Kirken, særlig dem i Washakie, Skull Valley og Kanosh i Utah og Papago-Indianerne i Nærheden af Pheonix, Arizona.

Til Fordel før vore Emigranter, som ankomme til Salt Lake City uden at have Venner og Slægtninge, er der oprettet et Fæstekontor i den præsiderende Biskops Bygning, hvorfra der uden Vederlag anvises Arbejde. Dette Kontors Udgifter betales af Tiendefondet. Mange Mennesker søge daglig Kontoret, og der er altid en Mand tilstede, som sørger for, at de blive betjente.

Kirken ansporer til og understøtter Oprettelsen i vor Midte af industrielle Foretagender, der give Beskæftigelse til Folket og udvikle Landets Erhvervskilder. I Utahs tidligste Dage blev Grundvolden til Roesukker-Industrien lagt med stor Bekostning og store Anstrengelser; den betragtedes den Gang ikke som stort andet end et Forsøg og er nu en af Utahs vigtigste Indtægtskilder.

Fra Begyndelsen af har „Mormon"-Folket været Bygmestre. Templer og andre Gudshuse ere blevne opførte, hvor som helst det har nedsat sig. Eftersom Kirken er voxet, er Byggeriet fortsat og forøget, og der bliver hvert Aar henlagt en større Sum af Tiendefondet til dette Formaal. For Tiden er et Tempel under Opførelse i Kanada.

Ved hvert Aars Slutning blive alle Kirkens Regnskaber reviderede af en Komite, bestaaende af fem fremragende Forretningsmænd, som opholdes og assisteres af Kirkens Generalkonference. Denne Komite foretager en grundig Undersøgelse af alle Bøger og Regnskaber i det første Præsidentskabs og den præsiderende Biskops Kontorer. Naar dette Arbejde er færdigt, affatter Komiteen en skriftlig Rapport, som hvert Aar ved April-Konferencen fremlægges for Kirkens Medlemmer.

Tiendesystemet, saaledes som det findes blandt de Sidste-Dages Hellige, er beskikket af Gud. Hvad Folket giver til Kirken i Form af Tiende, kommer tilbage til Folket igjen, og Folket høster Fordelen deraf. Ved Anvendelsen af disse Midler ere Kirkens Ledere kun besjælede af een eneste Tanke: Evangeliets Forkyndelse og Guds Kirkes og Riges Grundfæstelse paa Jorden. »Improvement Era«.

Ved at læse ovenstaaende Artikel af Biskop Nibley om Tienden og hvad den anvendes til, efter at den er sendt til Kirkens Hovedkontor, kunde en og anden af vore Sødskende her i disse Lande maaske faa den Tanke, at der bliver sendt Tiende til Utah her fra Missionen. Vi have hørt Spørgsmaal, der tyde paa en saadan Opfattelse, og vi have hørt den Paastand, naturligvis af Saadanne, der ikke selv betale Tiende, at dette er Tilfældet, og at den benyttes til Fordel for Befolkningen der. Lad os da her een Gang for alle forklare det virkelige Forhold, saaledes at ikke nogen Misforstaaelse skal gjøre sig gjældende paa dette Omraade.

Tiendeydelsen er en Pligt, der paahviler enhver Sidste-Dages Hellig, som er arbejdsdygtig og har en aarlig Indtægt. Medens det jo er ganske rigtigt, at vi ikke behøve at bekymre os om, hvad der bliver af Tienden, efter at vi have indbetalt den, og at vore bedste og mest trofaste Tiendeydere aldrig rette Spørgsmaal i denne Retning — for dem er det en Tros- og en Samvittighedssag —, saa er der dog en vis Tilfredsstillelse ved at vide, hvad Tienden bruges til, og hvor den gaar hen, om ikke for andet, saa for at stoppe Munden paa Skumlere og Kritikere.

I ovenstaaende Artikel læse vi, at Kirkens største Udgiftspost næst efter Kirkeskolerne er Missionerne. Det vil altsaa sige, at selv om en Del af Tienden blev sendt til Utah, saa vilde en endnu større Del sendes tilbage til Missionerne. Sandheden er imidlertid, at ikke en Øre af Tienden gaar til Utah fra Missionerne, i hvert Fald ikke fra den skandinaviske Mission.

Tienden benyttes til Leje af Lokaler og til Bestridelsen af de Udgifter, der ere forbundne med Afholdelsen af Møder, saasom Lys, Varme og Renholdelse, men kun i et Par af de større Grene i Missionen ere Tiendeindtægterne store nok til at dække disse Udgifter. I alle de andre Grene er der Underbalance, og den maa dækkes af Missionærerne. Ældsterne udrede selv Omkostningerne ved at prædike Evangeliet; de faa ingen Løn og Betaling, og de kjøbe ikke alene de Skrifter og Bøger, som de uddele, men i den skandinaviske Mission betale de tillige flere Tusinde Kroner om Aaret til Hjælp til Salsleje o. lign., Noget, som ikke burde finde Sted, og som ikke *vilde* finde Sted, hvis alle Kirkens Medlemmer betalte deres Tiende.

Det *forlanges* ikke, at Missionærerne skulle betale Salsleje eller

andre Udgifter, vedrørende Grenen eller Konferencen; thi hvor Tiende-ydelsen er for lille til at bestride disse Ting, vil Kirken yde Hjælp af Tiendefondet; men hellere end at ansøge om Bistand betale Ældsterne det selv frivilligt. Hele Missionsarbejdet er en Række af Ofre, saa eet Offer mere eller mindre spiller ikke nogen stor Rolle; men hvad viser dette? Det viser, at der i Stedet for at sendes en Del af Tienden herfra til Utah aarlig sendes Tusinder af Kroner hertil fra Utah, og disse Penge anvendes til Leje af Lokaler og mange andre Ting, som Medlemmerne selv burde betale, eftersom det er dem, der høste Fordelen af dem, og for hvis Skyld de bruges. Disse Penge komme fra Utah, baade indirekte gjennem Missionærerne, som selv Intet have, men faa det sendt, eller direkte fra Kirkens Hovedkontor.

Men naar nu dette er Tilfældet, at der aldrig sendes Tiende herfra til Utah, faa saa Tiendeyderne her ikke ligesaa stor Anerkjendelse som Tiendeyderne i Utah? Jo, visselig; thi selv om der ingen Tiende sendes herfra, fordi der ikke paa langt nær indbetales tilstrækkeligt til at dække de lokale Udgifter, saa gaar Tienderegnskabet til Utah. Enhver Mand, Kvinde og Barn, som betaler Tiende, faar sit Navn indskrevet i Kirkens Tienderegnskab i den præsiderende Biskops Kontor. Missionen sender hvert Aar en fuldstændig Liste over alle Tiendeydere til Utah tilligemed alle Missionens Regnskaber og Rapporter, og der revideres de tilligemed alle de øvrige Regnskaber i Kirken. Tienden betales ikke til Grenen eller Konferencen, men til Kirken som et Hele, og medens Pengene ganske vist forblive i og forbruges af den Gren, hvori de ere indbetalte, saa gaar Navnet og Beløbets Størrelse til Hovedkontoret og indføres der i Listen over Kirkens Tiendeydere. J. S. H.

„Hvad er Mennesket?“

Af Herman J. Wells i »Millennial Star«.

Spørgsmaalet, om Bibelen er Guds Ord eller ej, har for nylig været Gjenstand for Drøftelse. En af Deltagerne fremkom ved denne Lejlighed med den Bemærkning, at „en Synode af Myrer kunde ligesaa godt drøfte det Spørgsmaal, om visse uskadelige, unødvendige, sorte Biller, som de taalte i deres Boliger, og som nogle Naturforskere mente vare Gjenstand for Tilbedelse, ere guddommelige eller ej“, og at „dersom Universets ufattelige Skaber havde overleveret os sine Meninger om Ting i nedskrevne Optegnelser, da kunde disse Meddelelser ligesaa lidt drages i Tvivl eller behøve kasuistisk Støtte som Lynet i en mørk Nat“. Naar Kritikeren ser Sagen fra denne Side, glemmer han nogle meget vigtige Omstændigheder. Ved den pessimistiske Maade, hvorpaa han betragter de Svagheder og Ufuldkommenheder, som Mennesket i sin

faldne Tilstand er befængt med, kommer han til at se sig selv og sine Medmennesker som en Samling Støvets Orme, der kravle omkring en liden Stund og derefter for stedse blive stille — ligesom en Slags Gjær, der ved at hæves taber sin Kraft og forsvinder. Han har besvaret Salmistens Spørgsmaal: „Hvad er Mennesket?" paa en mørk, utilfreds og ensidig Maade; han nægter at tro paa, at Herren kommer det i Hu, eller at vor himmelske Fader i det Hele taget er til.

Hvor nedværdigende ere ikke de naturlige Følger af saadanne Synsmaader paa de Ønsker og Idealer, der oprigtigt næres af Mennesker! Hvor indsnævret bliver ikke deres Opfattelse af Menneskets Fremtidsskjæbne! De ville se Alt igjennem mørkeblaa Glas og ere de mest elendige af alle Mennesker. Men i Almindelighed synes Meninger af en saadan overfladisk Natur at være dikterede af en affekteret Trang til det Usædvanlige — et Ønske om at være højtravende og gjøre sig bemærkede. De, som paastaa, at de ikke tro paa den hellige Skrift, kjende som Regel meget lidt til den. I denne Retning ligne de den unge Fyr, der traadte frem for en gejstlig Herre med den Bemærkning: „Hr. S..., jeg kunde ønske at diskutere Bibelen med Dem!" „Hvorfor?" var Svaret; kjender De noget til den?" „Ja," svarede den forfængelige unge Mand, „jeg har gaaet den igjennem tre Gange!" „Godt, lad saa den blot een Gang gaa igjennem Dem!" Mange af de mest larmende Skeptikere have saa godt som intet Kjendskab til den Bog, hvis Inspiration de saa højrøstet benægte. De ere for langt borte til at se dens vidunderlige Lynglimt, eller de blændes af dens Lys, hvis de ere i dens Nærhed. De læse maaske, men de forstaa ikke.

Paulus fortæller os, at han „blev bortrykket ind i Paradiset og hørte uudsigelige Ord, som det ikke er et Menneske tilladt at udtale". Hvorfor er det ikke tilladt at udtale dem? Fordi de fleste Menneskers Fatteevne ikke naaer saa langt, og Sproget indeholder derfor ikke Ord, der kunne beskrive disse Undere. Det Ordforraad, som hver enkelt af os besidder, rækker ikke ret langt ud over de Ting, som vi ere bekjendte med. En større Erfaring er nødvendig for blot at gjøre en højere Tanke til vor egen. Svin trampe de kostbareste Perler ned i Pløret, fordi de ikke kjende deres Værdi.

Ville Menneskene aldrig naa ud over den Sjæls- og Sindstilstand, som de saa længe trælbundne Israeliter vare i Besiddelse af? Skal Herren nødvendigvis altid fra et Sinai Bjerg tale med Tordenens Røst midt i virkelige, synlige Lyns flammende Gnister for at blive adlydt af Menneskene? Hvis dette er Tilfældet, hvori bestaar da det enkelte Menneskes Fortjeneste i at vise Lydighed? Det fortælles om en ældre Herre, at han en Gang i et Selskab fremviste nogle Kuriøsiteter, indsamlede paa Rejser i fremmede Lande. Blandt andet fremviste han sin Spadserestok og sagde, idet han rakte den til en berømt Filosof: „Min Herre,

denne Stok har været Jorden rundt." „Tænk," udbrød Filosofen, tilsyneladende forbauset, „men det er dog kun en Stok alligevel!" Saaledes kan et Menneske ogsaa gaa gjennem Verden med en helt forkert Opfattelse af Guds Væsen, Hensigter og Egenskaber samt af Menneskets Slægtskabsforhold til ham, hvis dette Menneske ikke trofast og oprigtigt søger Oplysning og Kundskab paa Bekostning af falsk Glimmer, Popularitet og andre tillokkende, men kortvarige og forgængelige Ting. Erfaringer ere ikke Erfaringer og Lejligheden uden Resultat, dersom vi ikke forstaa deres Betydning. For rigtig at værdsætte en Ting maa vi have erhvervet os den gjennem ærlig Stræben og Flid.

Den guddommelige Gnist i Mennesket maa næres og plejes, hvis den ikke skal dale ned til at blive en lille, svag, askebedækket Glød. Lad os for vor egen Skyld ikke ganske overlade den til sig selv. Næres den, vil den voxe større og klarere, indtil dens Lue gjennemtrænger hele vort Væsen, og idet den brænder i mere og mere fuldkommen Harmoni med den himmelske Ild, vil den tilsidst bringe os i direkte Forbindelse med Skaberen, hvilket Nogle ville kunne bære Vidnesbyrd om. Da ville vi forstaa de Sandheder, som den hellige Skrift indeholder; thi vi ville være i Besiddelse af den samme Aand, som dikterede dem. De ville blive ligesom „Lyn i en mørk Nat" for os og hjælpe os til at opnaa større Tro, Haab og Kjærlighed, hvilke ere de højeste og de evige Ting i Livet. Thi „nu ere vi Guds Børn". Lad os ikke vanære os selv ved at fornægte dette hellige Slægtskab, men altid forsøge paa mere fuldkomment at forstaa Digterens Ord, naar han siger:

„Hvilket herligt Kunstværk Mennesket er! Hvor ædel i Fornuft! Hvor ubegrændset i Evner! Hvor beundringsværdig og udtryksfuld i Skikkelse og Bevægelse! Hvor lig en Engel i Handling! Hvor lig en Gud i Aandsevner!"

Ved at gjøre dette vil Alt omkring os — Naturens saavelsom Menneskekarakterens Skjønheder — faa mere Mening og Betydning og derfor blive endnu skjønnere for os; vi ville da være paa den rette Vej til Opnaaelsen af vort højeste Maal, hvilket er gjort klart og tydeligt for os ved Hjælp af den Helligaand og Skrifterne, som saa barmhjertigt ere blevne bevarede og givne til os.

Med Hensyn til alle andre „Forklaringer af Livet", hvis vi kunne kalde dem saaledes, maa vi sige, at der er flere Ting i Himlen og paa Jorden, end de drømme om i deres Filosofi. „En Synode af Myrer kunde ligesaa godt" forklare Tilværelsens Gaade, som Mennesket kan dette i sin egen Visdom. Maaske det flittige lille Insekt endda vilde komme til mere fornuftige Slutninger.

En Advarsel

til de Hellige fra Kirkens øverste Præsidentskab.

Til Embedsmændene og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige:

Lige fra Hiram Pages Dage (Pagtens Bog, 28. Kap.) have bedrageriske Aander fra Tid til anden søgt at paavirke Medlemmer af Kirken. De ere sommetider komne til Mænd og Kvinder, som formedelst Overtrædelser ere blevne et let Bytte for vor Saligheds Fjende. I andre Tilfælde er det Medlemmer, der kunne rose sig af deres nøjagtige og samvittighedsfulde Overholdelse af Kirkens Ceremonier, Love og Ordinancer, som blive vildledte af falske Aander, der udøve en Indflydelse, som har saa stor Lighed med den, der udgaar fra Guddommen, at selv disse Personer, der tro, at de høre til „selve de Udvalgte", have Vanskelighed ved at skjelne mellem dem og opdage Forskjellen. Selve Satan har tilsyneladende forvandlet sig selv til „en Lysets Engel".

Naar Syner, Drømme, Tungemaal, Profetier, Indtryk eller andre usædvanlige Inspirationens Gaver meddele Noget, som ikke er i Overensstemmelse med de af Kirken anerkjendte Aabenbaringer eller i Strid med dens retmæssige Autoriteters Bestemmelser eller Afgjørelser, kunne de Sidste-Dages Hellige vide, at de ikke ere fra Gud, uden Hensyn til, hvor sandsynlige de end kunne synes at være. De skulle ligeledes huske paa, at alle Forskrifter for Kirken og dens Ledelse ville komme gjennem Hovedet ved Aabenbaring. Alle trofaste Medlemmer ere berettigede til den hellige Aands Inspiration og Vejledning for sig selv, deres Familier og dem, som de ere kaldede og beskikkede til at præsidere over. Men Intet, som er i Uoverensstemmelse med det, der kommer fra Gud gjennem Kirkens Overhoved, bør anses for at være autoriseret eller paalideligt. De Hellige kunne modtage guddommelig Vejledning og Aabenbaring vedrørende deres egne saavel timelige som aandelige Affærer, men dette giver dem ikke Ret til at vejlede Andre, og Ingen bør følge deres Raad og Lærdomme, hvis disse ere i Strid med Kirkens Pagter, Befalinger og Lærdomme eller med selvindlysende Kjendsgjerninger, fastslaaede Sandheder eller almindelig sund Menneskeforstand. Intet Menneske har Ret til at bevæge sine Medbrødre i Kirken til at spekulere eller kjøbe Aktier i noget som helst Slags Foretagende ved som Lokkemiddel at fortælle, at han har modtaget en guddommelig Aabenbaring, et Syn eller en Drøm, særlig hvis det er i Strid med Kirkens øverste

eller de lokale Myndigheders Raad. Herrens Kirke „er et Ordens Hus". Den bliver ikke styret gjennem individuelle Tilkjendegivelser eller Indskydelser, men gjennem det hellige Præstedømmes Orden og Kraft, saaledes som dette opholdes og assisteres af Kirkens Medlemmer i dens Konferencer.

Kirkens Historie beretter om mange saakaldte Aabenbaringer, modtagne af Bedragere eller af Fanatikere, der selv troede paa de Aabenbaringer, som de søgte at faa Andre til at antage; men i alle Tilfælde har Skuffelse, Sorg og Ulykke været Følgerne. Finansielle Tab og sommetider fuldstændig Ruin har været Resultatet. Vi føle, at det er vor Pligt at advare de Sidste-Dages Hellige imod falske Mineforetagender, der ikke yde nogen som helst Garanti ud over de aandelige Tilkjendegivelser, som deres Ophavsmænd paastaa at have modtaget, og den Indflydelse, de have opnaaet paa deres Ofres overspændte Fantasi. Vi advare de Hellige imod at kjøbe Aktier eller sætte Penge i Foretagender, der ikke give noget Udbytte til Andre end til dem, som handle med dem. Fantastiske Opgivelser om Tilvejebringelsen af Penge til „Zions Forløsning" eller til „de Dødes Frelse" eller til andre tilsyneladende gode Formaal ville ikke være i Stand til at narre Nogen, som er bekjendt med Kirkens Lov og Orden; de ville kun bevirke et Tab af Tid og Arbejde, der i Stedet kunde benyttes til at udrette noget af virkelig Betydning og Gavn her paa Jorden og i Himlen.

Lad eder ikke lede af nogen Aand eller Indflydelse, der forbigaar eller tilsidesætter de retmæssige Autoriteter, modsiger sande videnskabelige Principper og Opdagelser eller leder bort fra de Aabenbaringer, som Gud har givet til Kirkens Vejledning. Den Helligaand modsiger ikke sine egne Aabenbaringer. Sandhed er altid i Harmoni med sig selv. Fromhed er ofte Vildfarelsens Skalkeskjul. Herrens Raad og Formaninger til os gjennem dem, som han har kaldet og beskikket, kunne vi stole paa og følge uden Fare; derfor, Sidste-Dages Hellige, læg eder disse advarende Ord paa Sinde.

Joseph F. Smith,
Anthon H. Lund,
Charles W. Penrose,
Kirkens øverste Præsidentskab.

Basarer med Tombolaer og Bortlodninger.

Nu komme Efteraarskonferencerne snart, og samtidig med dem afholde de kvindelige Hjælpeforeninger i de større Grene som Regel deres aarlige Basarer til Fordel for de Fattige i Grenen. De smaa Midler, som indkomme ved Foreningens Møder, samt Fasteofrene ere jo langt fra tilstrækkelige til at afhjælpe eller blot nogenlunde lindre de Fattiges

Nød i Løbet af Vinteren. Det gjælder derfor om at benytte den Lejlighed, der tilbyder sig ved Konferencerne, til ved Hjælp af en Basar at indsamle saa meget som muligt. Vore Søstre, som lægge saa stor Iver og Nidkjærhed for Dagen i dette Arbejde for de Fattige, have hele vor Sympathi og Støtte, og ethvert Medlem i vor Kirke burde være villig til at yde dem al den Bistand, de formaa.

Hensigten med disse Linier er dog ikke alene at henlede Sødskendes Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at de kunne gjøre meget Godt mod de Syge og Trængende ved at støtte disse Foretagender, men tillige at minde dem om, at vi i Alt, hvad vi udføre i Kirkens Tjeneste og til dens Medlemmers Gavn og Nytte, ere underkastede Kirkens Love og Anordninger, saaledes som de komme til os gjennem Herrens Tjenere. Naar vore Hjælpeforeninger derfor foranstalte Basarer og Aftenunderholdninger, maa de ledes saaledes, at de ikke komme i Strid med de Forskrifter, som Kirkens Præsidentskab have givet for dem.

I „Skandinaviens Stjerne" Nr. 24 for 1908, Side 369, 57. Aargang, findes en Adresse fra Kirkens øverste Præsidentskab angaaende Spil i Almindelighed og Tombolaer og Bortlodninger i velgjørende Øjemed i Særdeleshed. Det hedder i denne Adresse, at „intetsomhelst Slags Spil, der kan give Tab eller Vinding, eller nogen Bortlodning vil blive sanktioneret ved nogetsomhelst Arrangement under Auspicium af Kirkens Organisationer... Lad Ingen tænke, at det at bortlodde Gjenstande af Værdi eller paa anden Maade gjøre Indsatser for at opnaa Gevinst (som ved Tombolaer) vil blive tilladt eller undskyldt, selv om de derved indvundne Midler anvendes i veldædige Øjemed". „Uanset, hvordan Forholdene stille sig andre Steder (i andre Samfund), saa vil en saadan Fremgangsmaade ikke blive sanktioneret i denne Kirke; enhver Organisation i Kirken, der tillader sig noget saadant, stiller sig derved i Opposition til de Raad og Instruxer, som ere givne af Kirkens øverste Autoriteter."

Dette er saa tydeligt og utvetydigt som vel muligt, og fremsat, som det er, med Kirkens øverste Præsidentskabs Navne under, skulde man synes, at al Lotteri og Spil maatte være banlyst fra vore Sammenkomster. Dette er dog ikke Tilfældet. Vi lagde ifjor Mærke til, at nogle Konferencer overtraadte dette Bud, idet de i Forbindelse med deres Basar havde Bortlodning af Gjenstande paa Lodsedler, som bleve solgte for 10 eller 25 Øre, eller Tombolaer og Lykkehjul. En Gjentagelse heraf maa vi paa det bestemteste fraraade, og vi opfordre vore Grensforstandere til at sørge for, at det ikke under nogen Omstændigheder finder Sted i den skandinaviske Mission.

Dette vedrører ikke Afholdelsen af Basarer. Sødskende kunne forfærdige eller kjøbe Gjenstande og give dem til Foreningen, og denne kan saa sælge dem paa almindelig Maade eller ved en Slags Auktion

til den højest Bydende. Saadanne Basarer afholdes ofte i Zion, og vore Søstre kunne fra Grensforstanderne faa Oplysning om, hvorledes de kunne arrangeres, uden at man behøver at appellere til Spillelidenskaben; hvis de rette sig derefter, ville de finde, at Udbyttet bliver fuldtud saa stort. Herren har befalet os at sørge for vore Fattige, og dersom vi alle opfyldte Herrens Lov, vilde vi altid have Midler nok til at hjælpe de Fattige med. Hvis alle vore Medlemmer, som ere i Stand dertil, fastede en Gang om Maaneden fra Lørdag Aften til Søndag Eftermiddag efter Fastemødet Kl. 2 og gave det Beløb, de derved sparede, til Kirkens Fattige (Fasteoffer), vilde en betydelig større Sum komme ind, end Tilfældet er. Endvidere: hvis Alle, som have Indtægter, betalte Tiende, vilde det ikke være nødvendigt at søge at tilvejebringe Midler hverken ved Basarer eller paa anden Maade. Herrens Lov er en fuldkommen Lov og tilstrækkelig til at tilvejebringe alle nødvendige Midler baade til Kirkens Udgifter og til de Fattiges Underhold — hvis Kirkens Medlemmer opfylde Loven. Læs Artiklen i dette Nummer om, hvad Tienden anvendes til. Netop fordi saa mange af vore Medlemmer forsømme at efterleve Tiendeloven, er det nødvendigt at skaffe Midler ved Hjælp af Basarer og Indsamlinger, og dette er et ædelt og velsignelsesrigt Arbejde; thi det er vor Pligt at hjælpe de Nødlidende, men vi maa ikke gjøre det paa en Maade, der mishager Herren, og ikke tænke, at „Hensigten helliger Midlet". Vi maa ikke befatte os med Spil af nogen Art og ikke sælge eller servere Forfriskninger, der ere i Strid med Visdomsordet. Ikke heller maa vi paa vort Program have Oplæsninger, Sange eller lignende af tvetydig Art eller indeholdende lave og barokke Hentydninger.

Nu haabe vi, at vore Konferencepræsidenter og Grensforstandere samt de kvindelige Hjælpeforeninger i hele Missionen ville lægge sig disse Instruxer paa Sinde og for Fremtiden efterkomme dem. Vi holde vore præsiderende Brødre ansvarlige for disse Ting, ligesom vi holdes ansvarlige af dem, som præsidere over os.

Martin Christophersen.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Hans Johansen, som for nogen Tid siden mistede sin Hustru, og hvis Forhold i Hjemmet gjør hans Nærværelse der nødvendig, er løst fra sin Virksomhed i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Kjøbenhavn den 29. August og Liverpool den 3. September med Dampskibet „Tunisian".

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Sluttet.)

For at dette moralske Ansvar kan gjøre sig gjældende i den borgerlige Lovgivning, maa enhver selvfølgelig frit og upaavirket kunne udføre sine politiske Pligter. Enhver Person maa have lige Ret. Ethvert Menneske maa være en Herre i det borgerlige Samfund, og hans Stemme maa repræsentere en fri Mands Dom og Beslutning. En Stemme maa afgives uden ydre Paavirkning, uden Tvang eller Frygt af nogensomhelst Art. For at Folkets individuelle Ansvar i politiske Affærer skal kunne bevares, maa der kun appelleres til den Enkeltes egen Fornuft og Dømmekraft. Enhver Mands Handling maa være en fri Mands Handling. De, som søge at forhindre den frie Udøvelse af Valgretten under en Regjeringsform, hvor Folket hersker, eller søge at paavirke Folket paa nogensomhelst anden Maade end ved at appellere til dets Fornuft, ville ødelægge dette personlige, moralske Ansvar, og de af os, som anerkjende Guddommeligheden af den Bog, fra hvilken jeg citerer, ville, hvis vi udøve nogen anden Indflydelse eller gjøre Brug af nogensomhelst Slags Tvang, derved sætte sig op imod Guds Ord og imod den Tingenes Orden, som Gud har indrettet og beskikket.

Opholdelsen af disse Principper er ren Amerikanisme; det er et Anker, hvorpaa vor Sikkerhed som Nation beror. Den Mand, der fremsatte denne Lærdom om personlig, individuel Ansvarlighed overfor Gud i alle Sager, som høre ind under den civile Myndighed i et Land, hvor Folket regjerer, er værdig til at blive regnet blandt de største af Amerikas Statsmænd, Amerikas Lærere eller Profeter!

Den Tanke, at de Forenede Staters Grundlov er inspireret af Gud, er af meget stor og vidtstrakt Betydning.

Amerika beskyttet imod andre Nationer. Profeten lærte ikke alene, at de Forenede Staters Grundlov var inspireret af Gud, men han siger ogsaa igjennem Mormons Bog, at Gud har befæstet dette Land imod alle andre Folk. Herren siger til Jakob, Nephis Broder:

„Men se, dette Land skal være dig til et Ejendomsland, og Hedningerne skulle blive velsignede i Landet. Og dette Land skal blive et Friheds Land for Hedningerne, og der skal ingen Konger bestaa i Landet, som skulle opreises blandt Hedningerne. Og jeg vil befæste dette Land imod alle andre Folk. Og den, som strider imod Zion (den vestlige Halvkugles Fastlande), skal omkomme, siger Gud. Og den, som opreiser en Konge imod mig, skal omkomme. Thi jeg, Herren, Himmelens Konge, vil være deres Konge; og jeg vil være et Lys til evig Tid for dem, som høre mine Ord."

Løftet om at befæste dette Land imod alle andre Folk er givet paa den Betingelse, at de skulle tjene „Landets Gud, Jesus Kristus". I Forbindelse hermed ønsker jeg at læse nogle Linier fra en amerikansk Statsmand, som jeg tror var en af de Mænd, som Gud havde inspireret og kaldet til at støtte og opretholde sande grundlovsmæssige Principper, ligesom han havde inspireret andre til at affatte Grundloven. Jeg mener Nationalismens store Talsmand, Daniel Webster, som i sin sidste offentlige Tale i New-Yorks historiske Selskab i 1852 sagde:

„Billeder af endnu ufødte Slægter og herlige Fremtids-Syner strømme ind paa min Sjæl, men Virkeliggjørelsen heraf er i Gud den Almægtiges Haand, og dog er Modtagelsen af disse himmelske Velsignelser afhængig af vore egne og vore Efterkommeres Karakter og Handlemaade. Dersom klassisk Historie befindes at have været, er og vil vedblive at være frie Institutioners Ledsager og Følgesvend, hvilken Mulighed aabner sig da ikke for en anden Herodotus, en anden Thucydides og en anden Livy!

Og lad mig tilføje, mine Herrer, at dersom vi og vore Efterkommere ville være tro imod den kristne Religion — dersom vi og de altid ville frygte og tjene Gud og give Agt paa hans Befalinger — dersom vi og de altid ville holde fast ved retfærdige, moralske Anskuelser og en saa inderlig og oprigtig Overbevisning om vor Pligt, at den behersker vort Hjerte og vort Liv — da kunne vi have de største Forventninger med Hensyn til vort Lands Fremtidsskjæbne. Dersom vi opretholde de Regjeringsformer og den politiske Sammenslutning, der i Skjønhed og Fuldkommenhed overgaar al Beskrivelse, ligesom den overgaar alle tidligere Samfundsindretninger, da kunne vi være sikre paa, at medens vort Land vil afgive Stof til Tusinder af historiske Mesterværker, vil der aldrig blive nok for en Gibbon. Det vil ikke have nogen „Tilbagegang og Fald". Det vil altid gaa fremad i Velstand og Lykke.

Men dersom vi eller vore Efterkommere forkaste Religionens Lære og Autoritet, overtræde den evige Retfærdigheds Love, lege med Moralens og Sædelighedens Forskrifter og ubetænksomt tilintetgjøre den politiske Samfundsorden, der holder os sammen, da kan intet Menneske sige, hvor hurtigt og voldsomt den Katastrofe vil indtræffe, der vil begrave hele vor Herlighed i absolut Mørke. Skulde en saadan Begivenhed indtræffe, lad den da ikke have nogen Historie! Lad den forfærdelige Beretning aldrig blive nedskrevet! Lad den faa samme Skjæbne som Livys tabte Bøger, som intet menneskeligt Øje nogensinde vil komme til at læse, eller som den forsvundne Plejade, om hvilken Menneskene aldrig ville faa andet at vide, end at den er forsvundet!"

Saaledes vare denne patriotiske Statsmands Følelser; men de smukke og bevingede Ord, hvormed han fremsætter sine Tanker, ere i ingen Henseende bedre eller kraftigere eller mere patriotiske end Profeten Joseph Smiths ligefremme Ord, der findes overalt i vore hellige Bøger,

og i hvilke der er et Væld af ægte amerikansk Patriotisme, som overgaar Alt, hvad der tidligere er sagt og skrevet.

Med alle de her fremsatte Kjendsgjerninger for Øje paastaar jeg, at Joseph Smith først og fremmest var Amerika's Profet.

Staaende midt i alle disse Ideer og Meninger om denne Mand og hans Livsgjerning, hvortil vi i Tanken ere stegne, og som alle lede os til at anerkjende ham som en Profet — „en Lærer, sendt af Gud" — kunne vi først rigtig se, hvor uværdige og ørkesløse Menneskenes Forsøg paa at standse hans Værk ere, og hvor foragteligt det er at tilsøle hans Karakter med dumme Beskyldninger og Usandheder. Vi høre et Babel af forvirrede Stemmer stige op fra Fortiden, der „overdænge hans Minde med usmagelige og modbydelige Tilnavne og Skjældsord", men Alt forgjæves. Hans Gjerning og Indflydelse kan ikke fjernes paa denne Maade.

De Sandheder, han lærte, ville leve og oplyse Menneskeslægten, og det vil en Gang blive sagt om Joseph Smith, hvad Josiah Quincy halvvejs profeterede for 63 Aar siden: „Han har haft større Indflydelse paa sine Landsmænd end nogen anden paa hans Tid levende Mand, om hvem Historien beretter."

„Sandheden om Mormonerne".

En fremragende Skolemand udtaler sig om Utah og Mormonerne:

Dr. Thomas M. Bicknell, Lærer, Forfatter, Rigsdagsmand, Fabrikant, en af Amerikas ledende Mænd paa Skolevæsenets Omraade og en ivrig Forkæmper for bedre Oplysnings- og Opdragelsesmethoder, var Delegeret for Staten Rhode-Island ved Skolelærer-Kongressen, der blev afholdt i Utahs Hovedstad i Juli Maaned. Han blev ved denne Lejlighed anmodet om at udtale sig om sine Indtryk af Utah, Salt-Lake City og Befolkningen der og afgav med det samme følgende skrevne og signerede Erklæring, som vi gjengive i Oversættelse:

„Som en Besøgende og Gjæst i Salt Lake City fra Ny-England er jeg bleven anmodet om at fremsætte mine Indtryk af Maaden, hvorpaa denne By og Stat forvaltes, grundlagt som den er af Pionerer, der vare besjælede af „Mormonernes" Tro og Idealer. Jeg efterkommer denne Anmodning med den største Glæde; thi jeg er ikke ukjendt med, hvad der er foregaaet i denne „Bjergstat", eftersom jeg har studeret dens ejendommelige og højst mærkværdige Udvikling gjennem en Tidsperiode af over 40 Aar.

Fire vigtige Aarsager have været de herskende i Utah og dens Hovedstad, Salt Lake City, siden Pionererne nedsatte sig der den 24.

Juli 1847. Den første og vigtigste af dem har været en urokkelig, personlig og virksom religiøs Tro. Et Folks virkelige Tro viser sig i dets Ofre for ædle Formaal og bedømmes ved Hjælp af dens Frugter ligesom et Træ. Utahs Pionerer vare hovedsagelig fødte i Ny-England. De kom næsten alle fra Ny-Englands Landbefolkning for et Aarhundrede siden. I de sex Ny-Englands-Stater tilligemed Staten New-York plejedes „Mormonismen"s Grundlæggere i deres første Barndom. Puritanere og Pilegrimme samt Efterkommere af „Mayflower"-Selskabet gjorde den første Rejse over Sletterne til Salt Lake Dalen. Den ledende Bevæggrund hertil var en Religion, der i Form og Læresætninger ikke var meget forskjellig fra den jødiske Tro. Denne Tros frimodige Erklæringer og store Principer annammedes af Mænd og Kvinder med stor intellektuel Styrke og varme Hjerter; men Efterlevelsen af de gamle Læresætninger foraarsagede Forfølgelse og Modgang for dem, som sluttede sig til den nye Tro, og kun stærke Sjæle kunde taale det Pres, som den nye Sekt var udsat for. Utah og flere af de omliggende Stater vare grundlagte af Folk, fødte i Østen, som havde ædle Hensigter, og som aldrig tabte Maalet af Syne.

Hvad er Resultatet?

Et Samfund, bestaaende af Tusinder og Hundred-Tusinder af Sjæle, hvis moralske Kraft er enestaaende.

Det kan siges uden nogen Frygt for Modsigelse, at Wasatch-Bjergene omslutte en Befolkning, hvis moralske, ethiske og religiøse Stilling ikke har sit Sidestykke i Amerika eller i noget andet Land. Den sociale og kjønslige Renlighed er normal og ubestridelig. „Røde Lygte"-Distrikter (lovbeskyttet Prostitution) findes ikke i Utah, og det rene og ubesmittede Familieliv der er uden Sammenligning. Ingen Steder i Amerika er Barnet en saa velkommen og æret Gjæst, og ingen Steder lægges Forældreinstinktet saa aabenlyst for Dagen. Sabbaten helligholdes i Utah som en Dag til Hvile og Gudstjeneste i langt højere Grad end i det puritanske Ny-England, og ingen Steder i Amerika bliver Bibel- og Søndagsskoleundervisningen saa almindelig overholdt. Amerikas Storbyer kunne af Utah lære, hvorledes de skulle helligholde en kristen Sabbat saaledes, at den Herre Kristus tager Herredømmet over Menneskenes Hjerter og Liv.

Befolkningens dybe og altomfattende religiøse Overbevisning er Skyld i, at den betragter Opdragelses- og Skolevæsen som et vigtigt Led af „Mormonismen". Et Skolehus blev opført ved Siden af det første Hus i Salt Lake City, og i Dag er Undervisningen gjennemført efter de bedste Methoder lige fra Børnehaven til Universitetet. Kjøbstæder og Landsbyer i Utah kappes med hinanden om at give alle Børn den mest grundige Skoleundervisning, og over 87 % af Statens Indtægter blive anvendte til de offentlige Skoler. Med Hensyn til Skole-

bygningernes Arkitektur, Skole-Tilbehør og andre Fremskridt staar Utah som Numer eet.

I social Henseende er „Mormonernes" Samfundsstyre anerkjendt for at være det fuldkomneste organiserede System i Verden. Ethvert oplyst Menneske burde studere det, alene fordi det tager Sigte paa Løsningen af økonomiske, sociale og sundhedsforfremmende Opgaver. Den Maade, hvorpaa de have Opsyn med og tage Vare paa Medlemmernes Interesser, er nøjagtig, grundig og fyldestgjørende i alle Enkeltheder.

Af større Betydning end alt andet med Hensyn til Systemets Fuldkommenhed og til Opnaaelsen af store Resultater er Folkets Flid, Nøjsomhed og Maadehold. Bikuben er det rette Tegn paa den Aand og Virksomhedstrang, der karakteriserer „Mormonerne". Gaa, hvorhen De vil, og De vil ikke blive Vidne til udpræget Fattigdom, medens Velstand derimod gjør sig gjældende overalt. Hjemmene ere forsynede med alle Slags Bekvemmeligheder og Luxus; Kunst, Musik og Literatur forefindes næsten i dem alle. Jordbundens Rigdom har øvet større Tiltrækning paa „Mormonerne" end Minernes gyldne Skatte, og Følgen er bleven, at de nu begge hjælpe til at gjøre Folkets Velstand mere almindelig og ligelig fordelt.

Utah er et rigt Land med store Fremtidsmuligheder. Den mest værdifulde Besiddelse er dets „Mormon"-Befolkning, bestaaende af ærlige, ædelt sindede, aabenhjertede Mænd, Kvinder og Børn, som have taget Naturens Kræfter i deres Tjeneste og gjøre Brug af dens Produkter. De have vristet det tilfredse, ærlige Livs Honningkage ud af Løvens Mund, og hvis Mesteren selv i Dag gik igjennem Salt Lake Citys Gader, mon han saa ikke vilde sige til alle „Mormonerne"s Kritikere og Bagtalere: „Lad den iblandt eder, som er uden Synd, kaste den første Sten!"? Thomas M. Bicknell."

Tankesprog.

Husk paa, at det er muligt selv i vor Tid at finde Mennesker, som paastaa, at de arbejde for Menneskeslægtens Velfærd og alligevel ere ærlige.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)